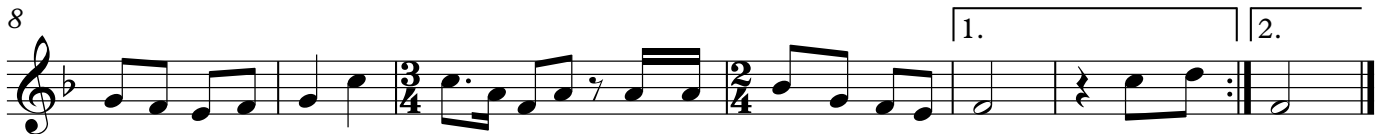

1."Ai, fill meu, per què no et ca-ses?" "Ai, ma-re, ja em ca-sa-ré, em ca-sa-ré amb u-na
teu-la'n en ca-di-ra, no li feu pas fer ben re, as-sen-teu-la'n en ca-
der no li a-gra-da, no li feu pas fer ben re." Quan Don Jau-me va ser

da-ma, lai-lum-flà, lai - lai-li-re-ta, fi-lla d'un gran ca-va-ller. 2. I as-sen -
di-ra, lai-lum-flà, lai - lai-li-re-ta, i en-se-nyeu-li el bro-d(e)r. 3. Si el bro -
fo-ra, lai-lum-flà, lai - lai-li-re-ta, por-quei-ro-la la fan ser.

Si la fan ser porqueirola de cinquanta llodrigüers,
i al cap de los set *años*, porqueirola va cant(e)r.
-I aparteu-(se), los meus patges, i aparteu-(se) els cavallers;
sento(c) una veu molt clara, me pareix que és ma muller.
Déu lo guard, la porqueirola. -Déu lo guard, lo cavaller.
-No em diria, porqueirola, on podria anar a allotj(e)r?
-Vagi a casa de Don Jaume, que *puesto* n'hi sol haver.
-*Vamos, vamos*, porqueirola, *vamos, vamos* a sop(e)r.
-Haig de fer-ne set posades, i encara no n'he fet tres;
hai(g) de fer un feixet de llenya, i encara no l'he fet.
Set anys no sóc guardat l'home, i aquesta nit io no podré;
què en diria lo Don Jaume, què en diria quan torné(s)?
-No t'espantis, porqueirola, que Don Jaume ja torn(é).
On tens el vestit de seda, del dia que ens vam cas(e)r?
L'endemà, a punta d'alba, la mestressa la crid(é):
-*Vamos, vamos*, porqueirola, a engegar los llodrigüers.
-Que hi vagin les vostres filles, com anys la meva muller;
si no fossiu la me(u) mare, el cap us faria escapç(e)r.